

REDACTIONEEL GEDEELTE

BEVOEGDEN, ONBEVOEGDEN EN BEVOEGDE ONBEVOEGDEN

In dit nummer vindt men een artikel over de Tandtechnici, overgenomen uit de „Verslagen en Mededeelingen van den Gezondheidsraad, waarin een recapitulatie voorkomt van de lijdensgeschiedenis die deze Raad de laatste jaren heeft doorgeemaakt in zake de tandtechnische kwestie, lijdensgeschiedenis in zooverre, dat er een massa tijd, energie, papier en inkt, (om van het geld maar te zwijgen) gebruikt moest worden voor een onderzoek, waarvan het resultaat in geen der gevallen twijfelachtig kon zijn.

Het frapper, frappez toujours heeft de heeren niet geholpen, integendeel, het heeft verschillende personen gedwongen de zaak eens wat nauwkeuriger te bekijken en zich op de hoogte te doen stellen van wat er nu eigenlijk precies waar was van de gevallen van uitbuiting, broodroof en wat dies meer zij! Met het natuurlijk gevolg dat overal de eischen der technici scherp werden teruggewezen en dat bijvoorbeeld het Hoofdbestuur der Ned. Mij. tot bev. der Geneeskunst een verklaring aan hare leden rondzond, die men eveneens in dit nummer vindt afgedrukt, waarin uitdrukkelijk wordt te kennen gegeven dat het „dekken” van tandtechnici door artsen onvereinigbaar is met het lidmaatschap van deze Maatschappij.

In verband daarmee publiceeren wij tevens een vonnis, dezer dagen uitgesproken, in een procedure van een tandarts, geassocieerd met een tandtechniker, tegen een Utrechtsch medicus, wegens belediging, omdat de laatste dien tandarts vanwege deze associatie een kwakzalver had genoemd. De medicus is vrijgesproken. Dit is voor het nobele lid van onze

professie echter geen aanleiding geweest tot het leeren van bescheidenheid, want dezer dagen zag hij kans om, gehoord als getuige-deskundige (sic!), eenige enormiteiten ten beste te geven, die wij eveneens aan de vergetelheid hebben ontrukkt.

De Studentenvereniging „John Tomes” heeft gemeend in een ingezonden stuk een juister licht over de tandheelkundige opleiding te moeten laten schijnen, waarvan natuurlijk door eerstgenoemde dankbaar gebruik is gemaakt om de kolommen van het Utrechtsche blad voor verdere reclame voor „zijn zaak” te misbruiken.

Ook de technici mengden zich in het debat, wat weer een ingrijpen van tandheelkundige zijde tengevolge had, zoodat het Utrechtsche publiek nu langzamerhand wel op de hoogte mag worden geacht!

De reden dat wij op een en ander de aandacht vestigen is alleen deze, dat wij oprecht overtuigd zijn dat het zoowel voor het publiek als voor de tandheelkunde verreweg het verstandigst is, wanneer men de onbevoegde uitoefening en de bevoegde kwakzalverij thans verder haar eigen dood laat sterven, voorzoover politie en justitie daar niet voor zorgen.

Uit de bovenaangehaalde stukken blijkt dat men èn van Regeeringswege èn van medische zijde de onbevoegde uitoefening met alles „was d'rum und d'ran hängt” als schadelijk beschouwt voor de volksgezondheid en het feit dat een enkele maal tandtechnici, verdwaalde tandartsen of medici en slecht ingelichte juristen dezelfde onzin vertellen — hopelijk „bien étonnés de se trouver ensemble” — doet daaraan niets toe of af.

De tandheelkunde was in vroeger eeuwen een beroep dat groote aantrekkelijkheid had voor marktschreeuwers, (wij danken daaraan sommige van de voortreffelijkste oud-Hollandsche schilderijen) en de technici c.s. schijnen nu deze taak van de tandmeesters te hebben overgenomen.

Ook hun advertentiepolitiek wijst in dezelfde richting, men vergelijkte deze slechts met de publicaties op dit gebied van Bisseling.

Dat gedeelte van de wereld, dat van oudsher gaarne bedrogen wil zijn vliegt erin, en hoe meer men daar tegen in gaat, hoe meer reclame voor de schreeuwers, die men nu eenmaal op dien weg niet volgen kan en wil. Dat er ook onder de artsen en tandartsen lieden gevonden worden die tot dit peil neerdalen, is bedroevend maar helaas onvermijdelijk.

Het publiek kan daartegen alleen beschermd worden door deskundige voorlichting in voordrachten en dergelijke en vooral door goede en goedkoope tandheelkundige hulp. Het is te wenschen dat de groote meerderheid der technici thans zal inzien dat zij op dwaalwegen zijn geraakt, die hen niet naar het beoogde doel zullen voeren: het verbeteren van hun levenspositie.

Dit kan alleen worden bereikt door een vermeerdering van eigen vakkennis, d. w. z. van datgene wat noodig is tot het behoorlijk uitvoeren van de zuiver tandtechnische bezigheden in het laboratorium.

En dat daaraan nog heel veel ontbreekt zullen ook de technici wel niet willen ontkennen.

Wanneer zij dit gaan inzien en met de tandartsen samenwerken om in de naaste toekomst hierin verbetering te brengen, dan gelooven wij dat het afwijzend antwoord van den Minister hen ten zegen zal kunnen zijn".

N.